

Leo Trotskij

En stor tid

Tsarerna och poperna, de gamla härskarna i Moskvas Kreml, skulle väl aldrig kunnat drömma om att inom dessa av ålder grånade murar skulle samlas representanter för den mest revolutionära delen av den nu levande mänskligheten, och dock har detta inträffat. I en av justitiepalatsets salar, i vilken skuggan av tsaristiska straffrättsparagrafer synes irra omkring, samlas nu representanter för den tredje Internationalen. Så finner de jättelika förändringar i världsläget, som inträtt på de senaste 10 à 20 åren, sitt uttryck även i det yttre.

Under den första och även den andra Internationalens tid bildade det tsaristiska Ryssland världsreaktionens huvudbålverk och den ryska revolutionen företrädde på internationella socialistiska kongresser av emigranter, som behandlades med ironisk ringaktning av de flesta av den europeiska socialismens opportunistiska ledare. Den parlamentariska socialismens och fackföreningsrörelsens ledare var fast övertygade om att det halvasiatiska Ryssland skulle hemfalla åt revolutionens elände, medan Europa skulle garanteras en smärtfri fredlig utveckling från kapitalism till socialism.

Men i augusti 1914 sprängde de av imperialismen anhopade motsatserna kapitalismens "fredliga" hölje, med dess parlamentarism, dess enligt lag tillåtna s.k. "friheter" och politisk och annan prostitution och mänskligheten störtade från civilisationens höjd i en avgrund av fruktansvärt barbari och blodig vildhet.

Fastän den marxistiska läran förutsagt det blodiga sammanstörtandet, blev de reformistiska partierna helt överraskade av händelserna. Utsikterna för en fredlig utveckling gick upp i rök och de opportunistiska ledarna fann ingen bättre uppgift än att kalla arbetarmassorna till den borgerliga nationalstatens försvar. Den 4 augusti 1914 fick den andra Internationalen ett ärelöst slut.

Den Kommunistiska Internationalen grundlägges

Från detta ögonblick har alla verkliga revolutionärer och Marx' efterföljare ställt sig den uppgiften att skapa en ny International och att oförsonligt bekämpa det kapitalistiska samhället. Det av kapitalismen lössläppta kriget bringade den kapitalistiska världen ur dess jämvikt och alla frågor avslöjade sig som revolutionära frågor. De gamla socialpatriotiska skomakarna /skoflickarna/ använde all sin konst på att uppehålla de gamla förhoppningarna, det gamla bedrägeriets och den gamla organisationens sken, men allt var förgäves. Ej för första gången i historien visade sig kriget vara fader till den proletära revolutionen.

Åran att ha tagit initiativet tillhör den ryska arbetarklassen och dess beprövade kommunistiska parti. Med sin novemberrevolution har det ryska proletariatet ej blott öppnat Kremls portar utan också lagt grundstenen till den tredje Internationalen.

Revolutionerna i Tyskland, Österrike-Ungern: den väldiga rådsrörelsen och inbördeskrigets breda ström, beledsagad av Liebknechts, Rosa Luxemburgs och tusen andra hjältars martyrdöd, allt detta visar att Europa ej kan gå någon annan väg än den Ryssland gått. Den enhet om socialismens stridsmetoder som visat sig i praktiken har möjliggjort skapandet av den kommunistiska Internationalen, och på samma gång gjort inkallandet av en kommunistisk kongress till ett trängande behov.

I dagarna har denna kongress samlats inom Kremls murar och vi är vittnen och deltagare i en av världshistoriens största händelser.

Hela världens arbetarklass har vunnit från sina fiender deras starkaste fäste, det förra tsar-Ryssland, och stödda därpå samlar de sina krafter för den sista avgörande kampen. Vilken lycka att få leva och kämpa i en sådan tid!

Publicerad i *Izvestija* 6 mars 1919 (engelsk översättning i första numret av tidskriften *Communist International* i maj 1919)

Engelsk översättning finns i *The First Five Years of Communist International* vol. I, ss. 48-49.

Denna svenska översättning från *Folkets Dagblad Politiken* 1.4 1919. Översättningen något moderniserad.